

Glitch és una novel·la circular. Això vol dir que encara que tingui un ordre establert i uns capítols numerats, es pot començar pel principi, pel número 1, o per qualsevol altre i continuar. O anar enrere. O saltar-se capítols i llegir-los més endavant. O no acabar-lo mai. La història és la mateixa i és circular: l'ordre en la lectura no n'altera el resultat.

Era l'última tendència en extremitats biòniques. Tots els esguerrats en volien tenir una, però eren caríssimes. Els més atrevits van anar de seguida a la Clínica General on feien la tria per a les primeres substitucions: una desena de tests i una prova psicològica final que et considerava apte o no. A mi no em donava gens de confiança canviar la cama de plàstic per una de carn flonja que semblava tenir vida pròpia. Havia vist a les xarxes socials els primers recanvis: l'aspecte verdós, gairebé fluorescent de mans, braços i malucs diversos era sospitós, i em provocava rebuig. Tots els articles que publicava la premsa especialitzada coincidien en com n'eren de meravellosos i útils i avançats els prototips. Aquesta unanimitat aclaparadora em feia sospitar. També deien que eren inofensius i que a d'altres països, com ara al Japó, feia temps, anys, que n'hi havia pertot arreu, però aquí encara ens estàvem acostumant al seu ús i presència.

A finals d'estiu de l'any passat es començaren a veure pels carrers algunes extremitats sense recobriment, competint en fidelitat amb els gossos. Va ser llavors quan em van trucar per avisar-me que m'havien seleccionat. A partir d'aquell dia els implants em van començar a semblar interessants, fins i tot sense la pell de làtex al damunt.

I finalment me la van posar.

Patia per si em veurien com un espantall, però no.

Tot anava bé fins a l'incident d'ahir. Ho han tret a tots els mitjans. Va ser un dia estrany, hi havia bastant de caos pel centre perquè van obrir la Sagrada Família gratuïtament, però només per als barcelonins. Hi havia gent per tots els racons, també a les estacions de tren i metro on es respirava un ambient immòbil, narcòtic i acollidor. Es veu que un senyor que esperava el tren a l'estació de França, un turista asiàtic, segons han confirmat, va caure a la via. Encara no saben ni com ni per què. Les càmeres de seguretat tampoc no estan servint per aclarir-ho. L'únic que se sap és que l'home va anar directament cap a les vies, com un devot, i s'hi va llançar sense gaire interès, com qui no vol la cosa. Ningú no es va adonar del que havia passat fins que es va sentir un crit greixós i unes gotetes de sang van esquitxar les sabates d'alguns peus atrafegats que esperaven a l'andana.

Jo també hi era, a l'andana. En aquell moment precis de l'accident pensava que uns dies abans havia estat follant com si fos l'última vegada que ho pogués fer. Abans d'escórrer-me vaig pensar en ma mare parint-me, en els meus avis morts, en els amics que m'havien abandonat, en les baves d'un gat enverinat, en un noi de classe que es va suïcidar, en el cos simiesc que m'estava penetrant sense mirar-me com si fos vulgar i lletja, en els dies d'estiu que s'allarguen com xiclets, en el present que no és res, només un misto que es crema. Jo només volia que em veiés, que em veiessin.

Va ser com patir un *flashback* d'una cosa que no havia succeït.

De vegades m'imagino vivint dins d'aquell cos esqueixat.

Quan se'm va passar l'ensurt, vaig sortir de l'estació caminant de pressa i un cop fora em vaig posar a córrer. En tornar la cantonada la cama falsa em va fallar i vaig ensopegar amb una senyora que duia un gerro als braços. L'agafava com si fos un nadó. Per culpa de la topada li va caure a terra i es va trencar. Les cendres apegaloses d'alguna persona morta, una persona que no era aquella que acabava de veure morir a les vies, es van escampar per la vorera.

“A l’Austràlia occidental hi bufen vents tan forts que els arbres es dobleguen i creixen horitzontalment”, em diu el Robert. M’explica tot de coses de quan hi va viure. M’ho explica mentre pixo amb la porta oberta. És una mania que tinc des que em van tallar la cama. Ell em crida des de la taula per comprovar que l’estic escoltant.

“En canvi, si ens fixem en què passa als boscos o als llocs on hi ha una gran població vegetal veurem que les corones dels arbres gairebé no es toquen.”

“Els espais entre els arbres em recorden una mica un riu”, li responc. I que abans, quan tenia les dues cames, vivia en una casa amb jardí amb moltes flors i un arbre immens i silenciós que es deia Nick.

“Per què es deia així?”

“Es deia així per *El Gran Gatsby*, pel narrador.”

També li explico que vaig abraçar-lo per primer cop un dia d’estiu que sonava la ràdio tothora. M’encantava abraçar aquell arbrot mentre repetia el seu nom. Va ser l’estiu que em van triar per representar la meva escola en un certamen de lectura en veu alta que al final no es va celebrar. Em vaig passar un mes practicant amb un radiocasset. Premia el botó vermell i em gravava fent entrevistes falses a gent famosa. Odiava la meva

veu aspra i em vaig alegrar quan van trucar a casa per comunicar-nos que no hi hauria concurs. Ma mare s'ho va prendre com una derrota personal i jo com un càstig perquè em va comprar molts quaderns Rubio per millorar la cal·ligrafia. Que alguna cosa útil havia de fer el que quedava d'estiu, va dir.

“Un roure?”, va voler saber.

“No ho sé.”

“I quants anys tenia?”

“Ma mare?”

“No, l'arbre.”

“Ah, doncs no ho sé, però segur que en tenia molts.”

Hi havia un cos a la via. Hi havia un cos trinxat. Un cos esquerp. Si aquell matí m'hagués llevat com sempre no me l'hauria trobat perquè hauria arribat una hora abans a l'estació i hauria agafat un altre tren. I m'hauria estalviat l'espectacle: una munió de gent amuntegada mirant l'escampall de carn per tota la via. Tot ple de caps inclinats; l'andana com un escorxador.

L'estació feia olor de formatge i diners antics, i entre els comentaris es colava la idea que havia estat un accident, és a dir, que no hi havia culpables. Ho deien per reconfortar-se, com quan escupen per megafonia que el tren no arriba perquè ha caigut la catenària.

Què és la catenària?

Per què cau la catenària?

Com cau?

Cap a on cau?

A qui li cau?

Les persones som capaces d'allunyar els pitjors pensaments per tal de sentir-nos bé. La veritat és que ningú no ho sap, ningú no té ni idea de qui era aquell senyor ni per què ha caigut, o si s'hi ha tirat, o si ha ensopagat, o si l'han empentat. Potser pensava que no estava bé continuar viu; mon pare deia que sempre es pot tocar fons abans de l'alba, quan t'atreu la velocitat

en lloc del precipici. Potser li ha passat això al senyor aquest. És mística pura: el senyor i el lloc on desapareix.

És estrany veure (viure) un accident on algú desapareix per sempre. És com quan t'expliquen coses que passen a l'amic d'un amic d'un amic en un lloc llunyà, un lloc d'aquells que tenen un nom llarg o un nom difícil de recordar (i sobretot de pronunciar), com per exemple Saskatchewan. Però jo ja ho havia viscut abans, jo ja havia vist desaparèixer algú per sempre. M'havia passat amb mon pare i amb la meua cama: tots dos van desintegrar-se el mateix dia i sé que les imatges que es veuen (viuen) es queden clavades endins, ben endins, molt, massa. Es queden endins com perforacions diminutes.

El món és hostil i el vivim a batzegades.

Quan va arribar l'ambulància els trossos de cos encara estaven calents, com la merda del gos aquell que vam tenir, la merda del Pirata. El gos que sempre havia de treure a passejar jo perquè ma mare a l'hora de sortir feia arcades i deia que no la podia recollir, que allò era un acte repugnant i inassumible. En canvi, les cendres del gerro de la dona amb qui vaig ensopegar al carrer tenien forma de flocs de neu i semblaven més aviat fredoses.

Aquesta obra fou guardonada amb el XXXV Premi de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa 2023, organitzat per l'Ajuntament de Mollerussa.

El jurat estava format per Josep Borrell, president, Pep Coll, Albert Vilaró i Montse Sanjuan.

© Raquel Casas Agustí, 2023

© de la fotografia de la coberta: Sergi Iracheta i Adrián Gázquez, 2024

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2024

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2024

ISBN: 978-84-1303-524-6

DL: L 10-2024

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

↳ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.